

VITÆ LETARDI SEXTI ABBATIS BECCENSIS COMPENDIUM.

Venerabili Theobaldo abbate Beccensi archiepiscopo Cantuariensi facta, in regimen consilii electione totius congregationis dominus Letardus successit. Illic, ex eodem loco parvulus incolas habens, ejusdem loci indigena existit; et ubi progenitus fuit magnum conscendit honorem, quia venerando abbate Willemo religionis habitum suscepit, et a primis annis, inter sacras ejusdem monasterii disciplinas, in Dei semper amore et religiois ardore de die in diem crevit, vitamque suam omni morum probitate et honesta conversatione in mentis et corporis puritate custodivit, jejuniis, vigiliis orationibusque indefessus interno Inspectori per omnia placere gestiens. Cautus et sollicitus in his qui ad se pertinebant omnino existens, præceptorum regulæ, et majorum suorum studiosus conservator, transgressores acerrime coarguens, ingenii optimi fuit. In colloctionibus dulcis et familiaris erat, maxime si quis cum eo de salute anime sue colloqueretur, amicos magno dilectionis affectu colebat, hos scilicet quos vitæ honestas commendabat; verum si aliqua quæ honestati non conveniunt, de illis animadvertabat, et eorum deinceps familiaritatem parvipendebat. Talis in seipso, talis in aliis, et ante et post abbatiam, existit. Apud Pontisaram primo multis annis prior fuit, ac deum apud Pratum, unde ad abbatiam assumptus, abbas siquidem factus, secun-

dum quod scriptum est, ut justus justior fieret (Apost. xxii, 14), permisit eum Deus corporalium oculorum cæcitate incurrere, ut patientis ac virtutum ejus merita declararet, et interiores oculos ad intuendum verum lumen retorqueret. Qui, tali incommodo percussus, nunquam pro hoc tristis videri potuit, nec conversationem fratrum deseruit, excepto quod cum eis minime in dormitorio jacebat, nec in claustro sedebat. In choro autem, in capitulo, in refectorio, ut quilibet alius, semper usque ad extremum terminum vitæ conversatus est. Infirmum vero incurrens, ex qua migravit, postquam visus est cursus sui metas appropinquare, in infirmorum domum, qua fratres defunguntur, delatus, ibi coadunatis fratribus et pro eo psalmos canentibus emisit spiritum. Venerabilis autem Rotrocius Ebroicensis episcopus cum quibusdam abbatibus corpus ipsius diligenter et honorifice tumulavit, ac ultimum officium juxta morem peregit. Transiit vero millesimo centesimo sexagesimo primo incarnati Verbi aune, sexto Nonas Julii, Sabbato intra octavas apostolorum Petri et Pauli, circa decimam horam diei, aetatis suæ circiter sexagesimo quinto, monachus vero quinquagesimo. A beato Herluino autem primo abbate et Becci fundatore sextus existit, et abbatiam rexit annis decem, diebus viginti tribus

MIRACULUM

Quo B. Maria subvenit Guillelmo Crispino Seniori; — ubi de nobili Crispinorum genere agitur.

Beata Domini Mater et perpetua Virgo Maria, C de instanti periculo mortis, sed priusquam hujus singulare præsidium Christianorum, per quam salus mundi apparuit, quo majorem apud Deum præ cæteris gratiam invenisse dignoscitur, eo frequentius ab hominibus, et fiducialius atque familiaris in necessitatibus invocatur: 53 et ipsa celer clementiæ suæ multis impendere solet beneficium. Unde non illa illi subventiois exempla inveniuntur scripta, plurima passim jugi sentiuntur effectu; quæ propter multitudinem non sunt commendata memoriæ. E quibus unum referre volumus, quod dignum memoria videtur, quodque pro sui magnitudine non potuit latere illius hominibus. In quo facto ostendit beatissima Dei parens quam benignum gerat erga miseris ad se confugientis affectum. Nam quidam nobili viro et sibi devoto, nomine Willemo, cognomento Crispino, ejus misericordiam deprecanti in magna anxietate affuit, et miserabiliter illum eripuit

de instanti periculo mortis, sed priusquam hujus miraculi ordinem pandamus, dignum videtur paucis indicare quis fuerit ille Willemus, et unde cognomen Crispini sibi et suo generi contigerit. Antequam Northmanni duce Willelmo Angliam debellarent, fuit in Neustria, quæ nunc Northmannia vocatur, vir egregius, nomine Gislebertus, genero et nobilitate præclarus, qui ab habitudine capillorum, primus Crispini cognomine dicitur insignitus; nam in sua primæva ætate habebat capillos crispata et rigidos, atque sursum erectos, et, ut ita dicam, rebusos ad modum pini ramorum, qui semper tendunt sursum, quare cognominatus est Crispinus, quasi *crispus pinus*; quam capillorum rebusionem adhuc videmus in iis qui de ipsius Gisleberti genere descendunt. Unde et ipsi eodem cognomine a cæteris Northmannorum familiis dirivuntur. Iste Gislebertus qui, ut diximus, Crispini cognomen primus est